

הפותרת בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu
דרשו ד' ועוזו
קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום שני כ' טבת תשפ"א | דף היומי בבלי: פסחים מד | דף הכולל: שבת קמג.
דף היומי בהלכה: מסעיף ה' עד סעיף ו'.
מוסר: אהבת חסד - וכוון בזה' עד 'וכל זה שכתבנו'.
קנין חכמה הלימוד השבועי: שער העצלות עד שער הנדיבות 'כל המעלים עיניו'

להצטרפות לקבלת הפותח בכל יום במייל: dirshu@dirshu.co.il

להתקע במזרח ירושלים באמצע הלילה | 'ואז החלטתי שלא אקנה יותר לעולם גלידה בחנות' | הלכתי במכנסיים קצרים וקרועים, והם היו בהדר מדיהם | 'אם לא שידלת את הבחור ללמוד 'קיצור שולחן ערוך' אינך ראוי להיות ראש ישיבה' | 2054

הסיפור היומי

**"מזלה הטוב" היא מוצאת את עצמה עמוק עמוק במזרח ירושלים...
בתוך כפר ערבי שכונה מוסלמית, ושם אין אוטובוסים סדירים
בחזרה למרכז העיר. הפחד התחיל למלאות את רגשותיה, כל פוסטר
שהיה תלוי בקיר היה נדמה לה כאילו כתוב שם "מוזת ליהודים"**

Gerston Elinson/FLA SH90

כל מה שאדם עושה לעצמו הוא עושה

סיפר הרב יואל גולד:

על אוטובוס אחר הנוסע להר הזיתים.
חנה לא ידעה כל כך עברית, וגם לא ידעה כלום ממה שקורה
כאן בארץ. היא גם לא התמצאה בצבעי האוטובוסים הישראלים,
היא זכרה דבר אחד, שהצבע של הישראלים זה כחול לבן... ולכן
כשהגיע אוטובוס בצבע כחול-לבן היא עלתה עליו. למי שלא
יודע, אלו אוטובוסים לערבים בלבד, שם עולים רק דוברי ערבית
טהורה...

כאמור, היא היתה מאוד מסוחררת ואפילו לא ראתה מימינה
ומשמאלה ומי יושב לצידה. היא התישבה ונרדמה. אחרי חצי
שעה התעוררה ועדיין לא שמה לב שהיא כלל לא אמורה להיות
על האוטובוס הזה. אך היא זכרה שהנסיעה היתה אמורה לקחת
5 דקות בלבד, והסיקה מכך שכנראה היא פספסה את התחנה
הנכונה.

בתחנה הבאה היא ירדה אפוא מהאוטובוס וחצתה את הכביש
כדי למצוא תחנה לכיוון ההפוך שממנו באה. רק אז היא שמעה

כל מה שאדם עושה לעצמו הוא עושה" - המשפט המדהים
הזה, קיבל אצלי משמעות עוצמתית במיוחד כאשר שמעתי את
הסיפור הבא מפיה של בעלת המעשה, נערה בשם חנה אשר באה
מקליפורניה ללמוד לימודים תורניים בארץ והשתתפה בסמינריון
של "אש התורה".

באחד מימי הביקור היא לא חשה בטוב ופנתה לנוח. והנה
היא מקבלת טלפון מחברתה שבאה עמה מחו"ל ומתארכת
בחיפה, המבקשת ממנה בדחיפות אם תוכל ללכת לצלם עבורה
תמונה מזווית מסוימת בהר הבית. אותה חברה נזקקה לתמונה
זאת בשביל עבודה שהיא מכינה על בית המקדש העתידי להיבנות
במהרה, ואת התמונה אפשר לצלם ממקום מסוים גבוה מאד בהר
הזיתים.

חנה לא יכלה לסרב לחברתה הטובה, ואפילו שלא חשה בטוב
קמה ונסעה לכיוון שער שכם, שם ירדה מהאוטובוס כדי לעלות

עם שמו הפרטי. אם זה מלצרית, מנקה או טבחית, לכולם כתבה מכתב תודה. זה לא עולה כסף. אין לה אפשרות לתת טיפ, אז היא נותנת תודה...

היא לא הבדילה בין עובדות ערביות או יהודיות. היא אף נזכרה בהרצאה אחת ששמעה, שאפילו שמאי הזקן שהיה דוחף באמת הבנין, אמר שצריך לקבל כל אדם בסבר פנים יפות, כולל גויים. וכך, הרבה שמות של עובדות ערביות הופיעו גם כן בפנקס התודות שלה.

בארוחת בוקר של היום האחרון היא שמה לב שיש עובדת חדשה. היא נגשה אליה ואמרה לה שהיא נראית חדשה, והתעניינה בשמה ומעשיה. העובדת החדשה הציגה את עצמה, וסיפרה שהיא מתעתדת ללמוד רפואה ולכן עובדת בלילה כדי לממן את הלימודים. הרבה מבני משפחתה עובדים כאן במלון, והם סידרו לה את העבודה הזו. חנה הוסיפה גם את שמה של העובדת הערבייה בפנקס שלה. ולפני שעזבה נתנה לכל אחד מהעובדים את המכתב שהכינה עבורו.

זו היתה האשה שפגשה עכשיו כאן, בכפר הערבי. האשה כל כך שמחה לפגוש את חנה! היא היתה בטוחה כי היא הגיעה במיוחד לבקר אותה ואת משפחתה... היא הכניסה אותה למטבח, שם ישבו כל המשפחה ואכלו את סעודת הרמאדן, וכולם זכרו אותה מהמלון ושמחו לראותה.

היא שבה עימם כמה דקות ואחר כך התעניינה אם יש אוטובוס בחזרה. הם ענו לה בשלילה, אבל הדודה אמרה שהיא תיקח אותה עד התחנה ברח' שמעון הצדיק ומשם יש לה דרך חזרה. כשהגיעו לביקורת גבולות, הבחין אחד החיילים בנוסעת היהודיה ובנות לווייתה הערביות, ושאל: "הכל בסדר?", והיא ענתה לו שהכל בסדר והאנשים האלו "חברים שלה"...

כך בנסי נסים זכתה לצאת ממקום הסכנה בחיים ובשלום! המסקנה מהסיפור: מלבד השגחה פרטית מופלאה יש כאן מסר מיוחד על חובת הכרת הטוב, ועל כך שכל מה שאדם עושה - לעצמו הוא עושה. תודה מגיעה לכל אדם, ולא משנה מי, מה, ומתי. כמה נעלה ומאושר הוא האדם שמסתובב בעולם בהרגשה שאף אחד לא חייב לו כלום, והוא מלא תמיד בתחושת הכרת טובה לכל סובביו!

(הרב פנחס זרביב שליט"א למעשה)

לב היכן היא נמצאת - עמוק עמוק במזרח ירושלים, בתוך כפר ערבי, ושם אין אוטובוסים סדירים בחזרה למרכז העיר. בנוסף, היה זה בדיוק הערב הראשון של הרמאדן, הרחוב שקט ללא נפש חיה וכרזות ופוסטרים ממלאים את הקירות, כולם בערבית. הפחד החל לחלחל בה. בכל פוסטר היה נדמה לה כאילו כתוב שם "מוות ליהודים"...

לאחר שקלטה כי היא נמצאת במקום סכנה, הוציאה מיד את הפלאפון שלה כדי לבקש עזרה, אבל אז גילתה לחרדתה כי אין סוללה, והנייד כבוי ללא אפשרות להתקשר לאף אחד...! היא נכנסה ללחץ אדיר. מה עושים? האם יש סיכוי שהיא תצא מכאן בחיים?!

ומה עושה יהודי בעת צרה? היא החליטה לומר כמה פרקי תהילים. לאחר מכן, תוך כדי הרהורים נוגים, היא הגיעה למסקנה שעליה לנסות את מזלה ולנקוש בדלת אחד הבתים - היא תחפש בית מטופח עם דשא מסביב, ללא כיתובים וכרזות, בתקווה שדיירי בית שכזה הינם פחות קיצוניים ומסוכנים - ותציג את עצמה כפרו-פלסטינאית, סטודנטית מקליפורניה שרוצה לכתוב עליהם כתבה, והיא כמובן תדבר רק באנגלית ללא שמץ הגיה של עברית.

כאשר מצאה בית שהיה נראה לה מתאים, היא ניגשה אליו ונקשה בדלת. אשה עם כל ה"שמונה בגדים" של הערביות פותחת לה, ולתדהמתה... היא פורצת בקריאה נרגשת: "חנה!!" - חנה היתה בהלם מוחלט! איך זיהתה אותה? מי מכיר אותה כאן, ועוד בשמה הפרטי? אולם לא היה לה זמן למחשבות. האשה גוררת אותה לתוך הבית, מחבקת אותה, ומראה לה כרטיס: "חנה, עוד יש לי את הכרטיס שלך!", היא אומרת.

ואז נזכרה חנה מי היא אותה אשה. חצי שנה קודם היא ערכה סמינריון ל"אש התורה" במלון "המלך שלמה" ושהתה שם קרוב ל-3 שבועות. כאשר באה למלון היא החליטה להצטייד בפנקס בו תרשום מילות ברכה והוקרה לכל עובד מצוות המלון שתרגיש שעליה להודות לו. לא סתם 'תודה' סתמית, אלא מפורטת, על השירות הספציפי שהעניק לה בשעותיה במלון.

במהלך שלושת השבועות של שהותה במלון היא גמרה פינקס שלם מעוטר וצבעוני... לכל אחד מצוות המלון היה לה מה לכתוב. כל אחד קיבל ממנה מכתב מיוחד של הכרת טובה,

להתחיל את היום ברגל ימין

חוויה רוחנית מדי יום אצלך בחיים

הלכה, סיפורים, רעיונות, ווארטים ועוד... אקטואלי ומרתק
הצטרפו בחינם לאלפי מנויים, שלחו מייל לכתובת:
dirshu@dirshu.co.il

הפורתח בכל יום..
המייל היומי של 'דרשו'

אמרת: "ההופעה שלי תבייש אותם", הלכתי במכנסיים קצרים וקרועים, והם היו בהדר מדיהם

הגה"צ רבי יעקב גלינסקי זצ"ל על אירוע מיוחד בסיום מלחמת העולם

כיון ששמעתי כך, הסכמתי לדבר. יש לי מה לומר! הזכרתי לנוכחים את דברי המדרש (בראשית רבה פד, ה): משל לנפח שראה שירת גמלים טעונים פשתן רב נכנסים לסמטה, ופחד: הסמטה צרה והפשתן יידחק וייכנס לחנותו וימלאנה! אמר לו פיקח אחד: "מה אתה פוחד, אם ייכנס הפשתן לחנותך - גץ אחד יוצא מהמפוח שלך ומכלה את כולו!" כך, שראה יעקב אבינו כל אלופי עשו פחד. אמר: "מי יעמוד לי כנגד כולם!" ואמר לו הקדוש ברוך הוא: "והיה בית יעקב אש ובית יוסף להבה ובית עשו לקש, ודלקו בהם ואכלום, ולא יהיה שריד לבית עשו, כי ה' דבר!" (עובדיה א, יח).

הצורך הכריז מלחמה על עם ישראל, חשב למגר, ומי לא חשש שזממו יעלה בידו. ומה הסוף? הוא מוגר וחוסל, ואנו מתנערים מהאפר - בזכות התורה שנמשלה לאש, "הלא כה דברי כאש נאום ה'!" (ירמיה כג, כט)

וזו החגיגה שלנו כיום, בהדפסת הש"ס!
(מתוך ספר " והגדת" הגדה של פסח)

לאחר מפלת גרמניה במלחמת העולם, היינו במחנה פליטים בחלק הכבוש על ידי האמריקאים. היה זמן פנוי לרוב, והצמא ללמוד היה גדול. לא היו ספרים, מצאו עותק אחד של הש"ס והדפיסו בדפוס צילום מאה עותקים. לכבוד ההוצאה לאור ערכו מסיבה באולם בקארלסברג, ורב המחנה - הרב שנק - בקש שאבוא ואדבר כנציג הפליטים.

אמרת: "ההופעה שלי תבייש אותם", הלכתי במכנסיים קצרים וקרועים, והם היו בהדר מדיהם. "ומלבד זאת, איני יודע אנגלית".

אמר לי: "אתה תדבר באידיש, עבור החיילים היהודים. ולהם לא משנה איך אתה לבוש".

שאלתי "למה באולם בעיר, למה לא עורכים את המסיבה בחדר האוכל במחנה?"

ואמר לי: "כי באולם זה הודיע הצורך על סיפרו "מיין קאמפף", המלחמה שלי, בו הכריז מלחמה על העם היהודי ועל תכנית השמדתו, והתרברב שלא יישאר לו זכר אלא במוזיאון, כשריד לעם שנכחד מן העולם".

הסיפור היומי

הוא קיבל בחתונתו 4,000 דולר והפקיד אותם בבנק וקיבל 250 דולר כרווח שנתי, אבל אז מצפוננו הציק לו...

הרה"ג רבי הלל קופרמן שליט"א על החסד ושכרו

הניחו כספם על קרן הצבי, חלילה. שיחו בכל נפלאותיו! מן הראוי היה לחבר קונטרס על ההשגחה הפרטית המופלאה שסיפרו לנו מפקידים בגמ"ח. אך כאן, נספר לכם כמה סיפורים אמיתיים שאירעו למפקידים בגמ"ח שלנו.

אברך, תלמיד ישיבת מיר, קיבל מתנות לחתונה ונשאר בידו סכום של 4,000 דולר. הוא הפקיד אותם בבנק וקיבל עבורם מאתיים וחמשים דולר כרווח שנתי.

"וייטב אלוקים למילדות" (שמות א' כ')

קשה לתאר את מגוון הגמ"חים הקיימים כיום בכל רחבי ארץ הקודש, אכל אין ספק שלהם תרומה מכרעת להצלת רבבות משפחות ממצב של קושי וחוסר עמידה בקשי הקיום. אחד ומיוחד מהם, ומהוותיקים שבהם, הוא גמ"ח "אהבת חסד" הקיים בואכה ישיבת מיר - מפעל חסד ענק, והכל מכספי אברכים ונדיבים המפקידים כספם בביטחון ובשמחה, ללא כל חשש כי עלולים הם למצוא עצמם יום אחד מול שוקת שבורה כשיתברר להם כי

בראותו את פני? הוא משך אותי החוצה מן האולם וסיפר לי בהתרגשות את הסיפור הבא: בני זה, החתן דנן, אף שהוא בחור מצטיין, התקשה בשידוכים. לפני כארבעה חודשים הזדמנה לידי כתבה על הגמ"ח שלכם. חשבתי בלבי: בכספת בבנק מונח לי סכום כסף נכבד, וגם בתוכניות חסכון. אני ואשתי מרבים להתפלל שהקב"ה יעשה עמנו חסד שנוכה לראות בחופת בנו זה. האמינו שאם נעשה מעשה וניתן את כספנו להטיב עם אנשים רבים, גם הקב"ה יגמול עמנו חסד. לא עבר חודש מאז ההפקדה, והגיעה לבני הצעה שמצאה חן בעיניו. התפללתי לה' שתי תפילות: א. שנוכה לראות בקרוב בנישואי בנו. ב. שנוכל להמשיך להפקיד כסף זה בגמ"ח, וב"ה שתי התפילות הללו התקבלו. ב"ה היום באת לאחל מזל טוב בחתונת בני, וגם הסתדרנו עם ההוצאות הכספיות של שידוך זה בלי להוציא את הכסף מהגמ"ח, ברור לי שבזכותכם זכיתי לשמחה זו, ולכן אני כה שמח לקראתך!

והסיפורים האמיתיים ממשיכים וזורמים מפיו של הרב קופרמן:

הגיע אלי זוג שבתם בת 22 מחכה לזיווגה. הם בקשו להפקיד בגמ"ח את הכסף שהכינו עבור נישואיה. אמרתי להם שאני מתלבט האם לקחת הפקדה זו, כי אני סופק בין טובתם לטובת הגמ"ח. בשבילכם זו אכן טובה גדולה, מפני שהשותפות שלכם עם הגמ"ח תוסיף לכם זכויות רבות מאד, ומהניסיון ראיתי כמה פעמים שאלו המפקידים בכגון זה, תוך שבועות מספר בעז"ה תתבשרו בשורות טובות. אולם לגמ"ח, לא מועילות כל כך הפקדות גדולות לתקפות קצרות. אך כיון שכוונתכם לטובה ואנו חפצים בטובתכם, נזכה אתכם להיות שותפים עמנו. הם הפקידו את כסף הנדוניה והלכו בציפיה לישועה.

כעבור כששה שבועות מודיעים לי המפקידים המאושרים שהם ניצחו אותי! ב"ה הבת שלהם התארסה והשידוך שהם עשו מאפשר להם להשאיר את ההפקדה בגמ"ח. שמחתי בשמחתם, ואני מוכן לספוג עוד ניצחונות שכאלו...

ועוד מעשה, ביהודי יקר שהפקיד בגמ"ח - לאחר התלבטויות רבות מאד - סכום לא גדול. הוא בירר פעם ועוד פעם על יתרונות הגמ"ח, כמה שווה הונו העצמי, בקיצור - מלא דאגות. לאחר זמן כשעקב אחרי פעילות הגמ"ח וראה גם שיכול למשוך את הפקדתו ללא קשיים, הגיע יום אחד והפקיד סכום נוסף גדול יותר. היינו צריכים לשטוף את הידיים אחרי ספירת הכסף, השקיות היו מרופטות, ושחורות מאבק! האיש החזיק במשך שנים את כספו בעליית הגג בביתו, משום שלא היה לו מקום אחר לשים את הכסף.

ניכר היה שיש לאדם זה עוד הרבה כסף, אך הוא חושש לאמינות הגמ"ח. בדרך כלל אין אנו נותנים מידע על היקף הגמ"ח מטעמים מובנים, אולם כיון שראינו את התועלת שבדבר, לקחנו אותו לשיחה, נתנו לו תמונה על הקרן הקבועה של הגמ"ח ועל הפיקדונות שבאמתחותיו. הוא ראה שהגמ"ח מנוהל בצורה תקינה ויציבה, ויש מספיק כסף בקרן הגמ"ח בכדי שלא ניפול.

כאברך בן תורה, ייסר אותו מצפוננו. הוא רואה כל כך הרבה אנשים דחוקים וסובלים שאי אפשר להתעלם מסבלם. הזוג הצעיר הזה החל להסתפק, האם מחובתם להשאיר כסף זה בבנק כדי לסייע בפרנסתם הדחוקה, או שמא עליהם להלוות סכום זה לנצרכים. כששוחחתי איתם אמרתי להם, שבמידה ויפקידו את הכסף בגמ"ח, אין ספק כי ברכת ד' בוודאי תהיה גדולה יותר מ-250 דולר שנתיים. ההחלטה לא הייתה קלה. הם חונכו שאסור לסמוך על הנס, אך לבסוף החליטו שעליהם לבטוח בד' ולוותר על ההכנסה מן הבנק ולהפקיד את הכסף בגמ"ח.

האישה עסקה מעט בהוראת ציור לילדי בית הספר. מאז נישואיהם היא אירגנה חוגים לציור, אך בלא הצלחה גדולה. והנה, נכנסה ההפקדה בגמ"ח 'לפעולה'. שבוע לאחר ההפקדה חזר האברך אלי וסיפר בהתרגשות רבה: 'ראינו בחוש סייעתא דשמיא! למחרת ההפקדה בגמ"ח הלכה אשתי עוד פעם לאחד מבתי הספר הידועים למרות העובדה שפעמים רבות פנתה אליו ונדחתה. היא חילקה פעם נוספת לילדות דפי פירסום על חוג לציור שהיא מקיימת, ותוך ימים ספורים התארגנו כמה קבוצות מבית ספר זה. ההכנסה שנוספה לה מחוגים אלו הייתה לא רק 250 דולר לשנה כי אם 400 דולר לחודש!'

ויש לסיפור המשך. לאברך הזה יש אחות. נערה שסיימה את לימודיה בסמינר ועדיין לא מצאה את זיווגה. היו לה מילויי מקום מעטים, אך רוב הזמן הייתה מובטלת. היא ראתה את התלהבות אחיה מן השינוי הדרמטי שחל אצלו מאז הפקיד את כספו בגמ"ח, ואחרי שהתגברה על חשדנותה, הפקידה בגמ"ח את הסכום הלא גדול שהיה לה באמתחתה, ליום בו תינשא, אי"ה.

וממש לא יאמן, או שמא יאמן ויאמן - למחרת מתקשרת אליה מנהלת בית הספר ומבקשת ממנה שתי בקשות: שתמלא את מקום המחנכת בכיתה ח' למשך שלושה חדשים, ובנוסף - שתהיה אחראית בבית הספר לכל פעילות שעות הפנאי!

והנה עוד סיפור: יהודי ת"ח מחנך ומרביץ תורה התקשר אלי וסיפר שקרא כתבה על הגמ"ח, ויש לו סכום נכבד בבנק, והוא ורעייתו מבקשים להיפגש עמי, ולהתוודע לפעולות הגמ"ח מקרוב. בפגישה, הם התעניינו ושאלו שאלות גיוניות וענייניות על הגמ"ח, והחליטו להפקיד את הסכום שבידם בגמ"ח. מכיון שהם פחדו להסתובב עם סכום כזה ברחוב, ביקשו ממני להיפגש בבנק. ביום הפגישה קבלתי טלפון שאין צורך לבוא לבנק, הכסף בביתם. שאלתי את הבעל, 'מה גרם לך לא לפחד?' ענה לי: 'לימדתי היום בשיעור את הגמרא ששלוחי מצוה אינם ניזוקים וחשבתי בלבי, הרי כוונתי היא למצווה ואין לי מה לפחד'. הוא גם נתן הוראה לשחרר כספים מופקדים בתכניות בבנק והפקידים בגמ"ח. אחרי תקופה לא ארוכה התקשר אלי ובישר לי שב"ה זכה לארס את בנו בשעט"מ, והחתונה בתאריך פלוני ובמקום פלוני והוא ישמח לראותי.

כשהגעתי לחתונה, הוא קיבל את פני בשמחה ובמאור פנים משל הייתי מחותן ראשי. הייתי מופתע. מה לשמחה גדולה זו

דירה. והחשוב מכל - כך אמר - בכל השנים הארוכות שהכסף היה מוחבא אצלי, הייתי טרוד בדאגות ובכאבי ראש אולי יבואו 'אורחים' כדי להציץ בעליית הגג... כעת לא זו בלבד שהסיט התמידי חלף, תחתיו באה תחושה נעימה וחיונית, שבכל רגע ורגע נהנה מישהו מכספו, והוא שותף לעשייה כל כך גדולה.

(יתד נאמן - סוכות תש"פ - הרב ב. הלחמי)

לאחר ימים ספורים הוא הגיע עם סכום נוסף וגדול יותר, הוא הודיע שהסכום ניתן רק לחודשיים, התלבטנו האם לקחת סכום גדול לזמן קצר, ובכל זאת החלטנו לקחת. עברו שנתיים וחצי והאיש לא רק שלא הוציא את כספו, אלא בא להוסיף עוד כסף. יהודי יקר זה אמר לנו, כי מאז ההפקדה חלה ברכה בעסקיו, ולא הזדקק לכסף שהפקיד, אפילו בזמן שחיתן את בתו וקנה לה

רוצים לקבל את 'לקראת שבת' מדי שבוע ישירות למייל?
שלח מייל ל- dirshu@dirshu.co.il

הסיפור היומי

ואז החליטה זקנתי, שלעולם לא תקנה גלידה בחנות

הגה"ח אשר קובלסקי שליט"א על איך נשמור למנוע תקלות ..

אדם, תוך כדי שיחה פתח את קופסת הטבק, אך רק הביט לתוכה בענין, ניענע בראשו ולא הריח דבר. שוב חזר ונשנה הדבר, כאשר היה הרב משוחח עם אנשים - היה פותח את קופסת הטבק, אך רק הביט בתוכה ולא הריח ממנה...

הדבר הפך לתעלומה מעניינת. מה יש שם בקופסת הטבק? הלא הטבק מיועד להרחה ואילו הרב רק מביט בה?

בהזדמנות, הצליח אחד מבני הבית להציץ אל תוך הקופסה, וגילה כי על המכסה נכתב: ש.פ.ו.ש.מ.ג. - עתה היתה התמיהה גדולה שבעתיים - מהו אותו קוד סודי בן שש אותיות הרשום בקופסת הטבק, ומדוע כה מרבה הרב להביט בו?

אזר הלה אומץ, וניגש אל הרב. 'תורה היא ולימוד היא צריכה...', הסביר בהתנצלות, 'הצצתי בקופסת הטבק וראיתי כי הרב מביט באיזה ראשי תיבות תמוהים, במקום להריח מהטבק. מה הם ראשי התיבות ש.פ.ו.ש.מ.ג.? מה משמעותו של קוד זה?'

'אה', חייך הרב, 'אלו ראשי התיבות של הפסוק 'שומר פיו ולשונו, שומר מצרות נפשו'. אנחנו מדברים עם אנשים, וצריך תזכורת באיזה צורה לדבר, באיזה אופן מותר לדבר... לפיכך כתבתי זאת לעצמי על קופסת הטבק, למען אזכור לשמור פיו ולשוני!'

כולנו כל הזמן מדברים, וכל העת עומדות לפנינו שאלות האם אנו מדברים כהלכה, האם אנו שומרים על הפה והלשון כראוי. הבה נקבע לעצמנו זמן קבוע מידי יום ללימוד מעשי בהלכות שמירת הלשון, כדי להעניק לנו תזכורת יומית: יהודי מדבר כמו שמוטר, יהודי שומר את פיו ולשונו!

(מתוך הספר 'פניני פרשת השבוע')

מעשה שהיה בביתה של זקנתי, הרבנית טורק ע"ה כשסעדה את ארוחת הצהריים הבשרית כמדי יום. לקראת סיום הארוחה נטלה לעצמה מנת קינוח מקופסת הגלידה שקנתה, ונראה בעיניה כגלידת פרווה. רק לאחר כמה דקות, כשבאה להחזיר את קופסת הגלידה למקפיא עם סיום אכילתה, גילתה לחרדתה כי כתוב עליה באותיות ברורות: 'כשר חלבי'.

היא הביט בקופסה פעם ופעמיים, מיצמצצה בעיניה ולא האמינה לשגגה שנפלה תחת ידה, מפיה פרצה אנחה קולנית כאובה. והיא מהירה לכיור הסמוך... לעיני בני משפחתה ההמומים, החלה להקיא את הארוחה כולה. העובדה כי אכלה חלב לאחר בשר עוררה בה תחושת בחילה כזו, שגרמה לה להקיא את כל הארוחה העריבה והדשנה שאכלה אך לפני דקות ספורות. כשהתאוששה והתיישרה, החלה להיאנח בצער, ולא מצאה מנוח לנפשה...

עוד באותו היום, קיבלה על עצמה שלעולם לא תרכוש יותר גלידה מבחוץ. 'אם רוצים לאכול גלידה כמנת קינוח - נוכל להכין בבית, ובלבד לא להיקלע שוב לכזה מצב מסוכן, בו נקנה גלידה חלבית ולא נשים לב!' - חרצה ופסקה, ועמדה בקבלתה זו עד סוף ימיה...

וללמדנו בא: כמה כואבת ועצובה עשויה להיות תקרית כזו, בה נכשלים חלילה באוכל שאינו כשר, בבשר בחלב, באכילת תועלת או כל איסור אחר. על תקרית כזו לא עוברים לסדר היום, ואם אירעה חלילה שגגה כזו תחת ידינו - יש לתת לב ולקבוע גדרים וסייגים חדשים, כדי למנוע כל תקלה בעתיד ולהבטיח את איכות החיים מתוך כשרות מושלמת!

מה נכתב בקופסת הטבק?

הגאון בעל 'בית הלוי' מבריסק זצ"ל, עמד פעם ושוחח עם

הגאון הצדיק רבי מנחם מנדלסון שליט"א. היה עד לפגישה בין המשגיח הגאון הצדיק רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל לאחיו, ולדבריו הפגישה התנהלה כך

מאוצרותיו של הגאון רבי אליעזר טורק שליט"א

התנהלה כך:

האח נכנס ואמר למשגיח ווארט, אך המשגיח לא קיבל את הדברים. לאחר דקת דומיה, הסתכל המשגיח בחביבות על אחיו ושאל אותו בנעם: "היודע אתה שיש בורא עולם?"

"כן, ודאי". השיב האח.

"מהיכן אתה יודע? מנין לך שיש בורא עולם?" - שאל המשגיח.

שוב.

התבלבל האח ולא ענה.

אמר לו המשגיח בנחרצות: "מה הפירוש מהיכן אני יודע? אני אומר לך מהיכן אני יודע! כי היתה יציאת מצרים! והוא הרי הוציא אותנו ממצרים!..."

נפלא!

ואספר עוד סיפור בתקופה בה למדתי בישיבת רוז'ין לצעירים בבני-ברק, מנה לעמד בראשות הישיבה, הגאון הצדיק רבי חיים ברים זצ"ל, מפארי גדולי ירושלים. הוא השפיע רבות על התלמידים בשעוריו ושיחותיו הנפלאות, וחלק מדברי מוסריו הנעימים עומדים עדן חיים לנגד עיני עד היום. ביותר השפענו מענותנותו הגדולה שלא ידעה גבולות, ומהבטול המחלט שהתבטל בפני גדולי וצדיקי הדור.

רבי חיים סיפר כי כאשר נכנס פעם עם אחיו, הגאון רבי יהושע העשיל ברים זצ"ל, ראש ישיבת רוז'ין, אל מעונו של המשגיח ובקש ממנו כי יאות להשמיע בפניהם דברי חזוק, בתחלה סרב המשגיח להענות לבקשה, אך לאחר שהפצירו בו שוב, התכופף המשגיח בתנועה המורה הכנעה, ואמר בקול נחרץ:

"אני שואב חיזוק על ידי התבוננות במצבי קדם יציאת מצרים ועל מצבי לאחר יציאת מצרים. זה החזוק הגדול ביותר עבורי! אינני זקוק יותר לשום חזוק נוסף!..."

רבי חיים הדגיש אז כי הביקור בבית המשגיח לא היה סמוך לחג הפסח או בתקופת שובבי"ם, כאשר כלם עוסקים אז בעניני יציאת מצרים, אלא זו היתה תגובתו סתם כך ביום בהיר.

(חלק ממאמר נרחב שיתפרסם א"ה בגיליון 'לקראת שבת' שיופע א"ה ביום ה'. המאמר מתוך הספר 'אוצרותיהם אמלא')

כל יום ויום בפני עצמו חי הגאון הצדיק רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל, משגיח ישיבת פוניבז', את יציאת מצרים באופן חושי, טרח עמל ויגע בתמצית כחותיו לתקוע זאת כמסמרות בלב, משומעי לקחו ותלמידיו דרש ותבע כל העת לבסס את כל מהלך החיים על יציאת מצרים ולאורה.

כדי לקבל מעט משגים מהי אמונה יום-יומית במהלך חייו של המשגיח וחיבורו התמידי עם ענין יציאת מצרים, נספר את עדותו הנפלאה של מקרבו, הגאון הצדיק רבי מנחם מנדלסון שליט"א. רבי מנחם נמנה על תלמידיו הוותיקים של המשגיח, שזכה לשמע את שיחותיו בקביעות עוד בימים בהם שימש כמנהלה הרוחני של ישיבת מיר בירושלים. לאחר השיחה היה זוכה רבי מנחם להסיעו ברכבו חזרה לבני-ברק, והיו הן עבורו שעות של קורת רוח במחיצתו. רבי מנחם הוציא לאור לאחרונה את הספר הנפלא 'עבודת יחזקאל', מרשימותיו ומחברותיו מאותן שנים.

כה מספר רבי מנחם:

בתקופה בה התגורר המשגיח בבני ברק, נודע לו כי אחיו המבוגר ממנו עלה לארץ ומתגורר במושב זקנים בתל-אביב. היה זה לאחר שנים רבות שלא התראו זה עם זה. אחיו נמשך לחסידות ונעשה חסיד נלהב, ואילו המשגיח נמשך ל'קלם', ונעשה ברבות הימים לפאר גדוליה ויוצקי מימיה, ולראש מוסרי משנתה לדורות עולם.

המשגיח שידע כי רבי מנחם נוסע בכל יום לכולל ידוע בתל-אביב, הממוקם סמוך לאותו מושב זקנים, בקש ממנו אם יוכל להואיל בטובו להכנס לאחיו ולמסר לו דרישת שלום בשמו. רבי מנחם הסכים כמובן בחפץ לב, ונכנס למושב הזקנים בשליחות המשגיח. האח שמע והתרגש, והחליט להטריח את עצמו לנסוע לבני-ברק לבקר בבית אחיו המשגיח.

כשחזר מהביקור אמר האח לרבי מנחם: "אמנם שמעתי כי אח שלי הצליח מאד בליטא, אבל עד כדי כך לא ידעתי". בפורים הגיע האח שוב בפעם השניה, ואחר כך הגיע פעם נוספת, שלישית במספר.

רבי מנחם היה עד לפגישה השלישית, ולדבריו הפגישה

רוצים לקבל את 'לקראת שבת' מדי שבוע ישירות למייל? [שלח מייל ל- dirshu@dirshu.co.il](mailto:dirshu@dirshu.co.il)

Yaakov Naumi/Flash90

כשלמדתי בישיבת סלבודקה היה שם בחור אחד שהתפרסם בתפיסתו הלקויה ובמיעוט כישרונותיו

הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א על כשרונות ומנהיגים

המנהיגות מאומה.

ובאותו הקשר נספר גם את ששמעתי מגיסי מרן הגר"ח קניבסקי שליט"א, שפעם בא אל אביו, מרן ה'קהילות יעקב' זצ"ל, ראש ישיבה מסוימת כדי להיוועץ בעניינו של אחד מתלמידיו שאינו מצליח בשום אופן בלימודיו, "וכל המאמצים שאנחנו עושים על מנת להביאו להישגים, עולים בתוהו". ראש הישיבה סיפר שהבחור כל כך נחלש בלימודיו, עד שהנהלה החליטה להוציאו מן הישיבה.

מרן הסטיפלער שמע את הדברים ובקש להביא אליו את הבחור. כשהגיע, האיר לו מרן את פניו, והחל ללמוד איתו... 'קיצור שולן ערוך', והנה הבחור קולט ומבין, שואל ומשיב. כך עברו מסימן לסימן, עד שהתלמיד ידע בשופי עשרות סימנים בקיצור שולחן ערוך.

הסטיפלער פנה אז לראש הישיבה ואמר לו: "אם לא שידלת את הבחור ללמוד 'קיצור שולחן ערוך' ולהגיע להישגים כפי שנעשה אתו, אינך ראוי להיות ראש ישיבה ומורה דרך לתלמידים. כי הגדלות והמנהיגות של האדם אינה מתחילה בדברים הגדולים, אלא בפרטים הנחשבים לכאורה כפעוטי ערך, ודווקא משם צומחת אישיותו של האדם!"

(מתוך הגדה של פסח "חשוקי חמד")

כשלמדתי בישיבת סלבודקה היה שם בחור אחד שהתפרסם בתפיסתו הלקויה ובמיעוט כישרונותיו. גם כאשר הבין פה ושם טעמים מן הסוגיות, היה זה במינון נמוך מאד.

אם היו שואלים את חבריו איזה תפקיד הם צופים לו בעתיד, היו הכל מנידים לו בראשם ואומרים שאין לו לכאורה כל סיכוי להגיע לדרגה כלשהי בלימוד התורה.

ברם, לאחר עבודה מאומצת ויגיעה רבה שהשקיע הבחור ההוא בלימודיו, השתנה מצבו והוא החל להבין ולקלוט את הסוגיות, ובתוך זמן לא רב הפך לאחד הבחורים המצוינים של הישיבה, וכיום הוא מוגדר כאחד הבקיאים והידענים הגדולים באומה היהודית, ורבים מתדפקים על דלתותיו כדי להציג את שאלותיהם.

הנה למדנו שאדם אינו חייב להיוולד כשרוני, ויש בידו לעבוד על עצמו בס"ד, להתפתח ולפתח בעצמו את תכונות המנהיגות.

כך היה גם אצל המיילדות שפרה ופועה שהיו נביאות, ולמרות כל המעלות הכבירות המיוחסות לנביא המגיע להתפשטות הגשמיות, מצינת התורה ומספרת שהיו משפרות את הולד, ופועות לו, וכו'. נמצאנו למדים, שכדי להנהיג את העם היהודי יש להתחיל בעשיית 'פעולות פשוטות', שלכאורה אין בינן ובין

אחד השכנים לא משלם לזועד הבית נבר מספר חדשים - האם מותר לפרסם את שמו בלוח המודעות בבניין?

הצטרפו אלינו ללימוד היומי בספר הפץ חיים

מבט אנושית רגילה שלא על פי תורה, היה אדם אומר - 'בוודאי שמותר, ואפילו חובה!'... אולם התורה מציבה בפנינו רשימת תנאים ארוכה: שהדבר יהיה ברור מעבר לכל ספק, שהמספר יצמד לעובדות כהווייתן ללא כל הוספות; שהמספר יתכוון לתועלת - ושתהיה אכן תועלת בפועל להשבת הגזלה מסיפור הדברים;

בהלכות הנלמדות היום בסדר הלימוד היומי ב'חפץ חיים' (הלכות רכילות כלל ט סעיפים ז-ח-ט), ממשיך רבנו ה'חפץ חיים' לעסוק באופנים בהם מותר לספר דבר רכילות, ובתנאים המרובים והזהירות הגדולה הנדרשים לכך. האם מותר לספר לאדם שפלוגי גזלו או הזיקו? מנקודת

בבניין משותף, המבקש לפרסם בלוח המודעות שאחד השכנים אינו משלם את חובו לוועד הבית במשך זמן. דעת הגר"ש אלישיב שלאחר שהתרה בשכנים על כך מותר, ואין בזה משום לשון הרע והלבנת פנים. ומביא לכך ראיה מהגמרא בכתובות שמכריזים ברבים על מי שאינו זן את ילדיו שהוא אכזרי כעורב. גם דעת הגר"ח קנייבסקי שמותר לספר על מי שאינו משלם, אך הוסיף שעל המספר להתכוון לטובה. אך דעת הגר"נ קרליץ, שכשהדבר אפשרי אין לפרסם את שמו של אותו שכן אלא רק לכתוב את שמותיהם של מי שכבר שילמו, ומתוך כך ייודע מי לא שילם.

שאי אפשר יהיה להחזיר לנגזל או לניזק את רכושו באופן אחר; שלאותו פלוני לא ייגרם מכך הפסד ורעה מעבר למה שהיה מגיע לו בדין תורה; והתנאי הנוסף - שהמספר יוכיח תחילה את המזיק או הגזלן, ורק אם לא שמע לתוכחתו יכול לספר.

וכותב החפץ חיים - "ומה מאוד יש לזהר שלא להורות לעצמו היתר תכף בעניינים אלו, עד שיתבונן היטב מתחילה אם נשלמו בו הפרטים הנ"ל, דאי לא הכי עלול מאוד שיעבור על ידי זה לאו גמור דרכילות".

בביאורים ומוספים של 'דרשו' מובא כאן נידון בעניין ועד בית

דקה מתוקה - 60 שניות מרתקות על הדף היומי

כיצד החמיר הגר"ח סולוויצ'יק זצ"ל במצות פיקוח נפש?

פסחים דף מד

בכדי אכילת פרס

כל צרכיו בשבת", ופירש המגיד משנה [שם] שהדבר אמור אף כשאין סכנה אם נמנע ממנו צרכים אלו. ומעתה, אף מאכל יתר מכשיעור בכלל צרכיו המועילים הוא, ויש לו לאכול כדי לימודו בשאר ימות השנה.

כלפי אלו החולים הנחרדים לעצם המחשבה כי יחללו כביכול את הצום הקדוש על ידי אכילתם, היה אומר כי הדבר משול לבעלי ברית, שיום השמיני ללידת בנם חל בשבת. הנמצא איש מהם אשר יצטער ויתאונן על "חילול" השבת שעושה במילת הילוד! פעם הורה רבי חיים לאחד מתושבי בריסק לבל יצום בצום תשעה באב הקרב ובא. כאשר אמר לו הלה כי אין הוא מתכוין להשמע להוראה, אמר לו רבי חיים: ידעתי כי תתקשה לשמוע לקולי בזה, אולם זאת ביקשתי להודיעך: "אם תתענה, דע שלא יהא זה 'צום תשעה באב' כי אם צום ועינוי גרידא, שכן מ'צום תשעה באב' הנך פטור, ולא תוכל לקיימו במצבך".

(הרב מבריסק ח"ב)

בתחום אחד נהג הגר"ח סולוויצ'יק חומרא יתרה - במצות "פיקוח נפש", ובעוד שבשטחי הלכה אחרים השתמט מלהכריע, הרי שבענין זה, ובפרט לגבי מניעת חולים מן הצומות - היה נכנס בעובי הקורה ומזרז בכלל-לשון את אלו שהתענית היתה סכנה לבריאותם והיו בכלל חולי שיש בו סכנה, לאכול כל צרכם ביום הכפורים אף מבלי להמתין בין טעימת חצי שיעור לרעותה בכדי אכילת פרס.

כאשר תמהו בפניו על הוראתו זו, מהמבואר בהלכה [שו"ע אור"ח סי' תרי"ז, ובמשנ"ב שם סק"ד] אודות מעוברת שמאכילין אותה פחות פחות מכשיעור, השיב רבי חיים כי כל זה אינו אמור אלא במעוברת דוקא, שכן אין היא נכללת בגדר חולה שיש בו סכנה, ולא הותר לה לאכול אלא כדי שלא תגיע לכלל סכנה, וכיון שכך אין לנו להאכילה כשיעור בבת-אחת, מפני שכדי למנוע ממנה את הסכנה די להאכילה אף בפחות מכשיעור. אולם שונה הדבר ביחס לחולה שכבר הגיע לידי סכנה, אודותיו קיימא לן [רמב"ם הלכות שבת פ"ב הל"א]: "חולה שיש בו סכנה עושין לו

077-2222-666 או *4992

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת

24
שעות

להתקשר לתורה מסביב לשעון

מאת הרבנים הגאונים שליט"א

הרב **דוד בוק** שליט"א
שיעורים מבוארים בלימוד התוס' על
סדר הדף היומי

שלוחה 2/10

הרב **חיים שמרלר** שליט"א
הדף היומי בבלי • עברית

שלוחה 2/11

הרב **אליהו אורנשטיין** שליט"א
הדף היומי בבלי • עברית

שלוחה 2/1

הרב **אריה זילברשטיין** שליט"א
הדף היומי בהלכה • עברית

שלוחה 1

הרב **מאיר שפרכר** שליט"א
הדף היומי בבלי • עברית

שלוחה 2/2

הרב **אפרים סגל** שליט"א
הדף היומי בבלי • עברית-אידיש

שלוחה 2/3-4

הר' **אברהם פוקס** הי"ו
הפותח בכל יום - המייל היומי של דרשו
60 שניות מתוקות על סדר הדף היומי

שלוחה 3

הרב **מרדכי שלמה פריינד** שליט"א
הדף היומי בהלכה • אידיש

שלוחה 1 3 1

הרב **יצחק לובינשטיין** שליט"א
הדף היומי בבלי • אנגלית

שלוחה 2/6

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת

חייגו: *4992 או 077-2222-666

האם יש להעדיף שימוש בטלפון ללא צג בחול המועד?

ושימוש במחשב, ובמכשירים אחרים בעלי צג שבו נכתבות אותיות וספרות, כגון טלפון אלחוטי, ומד חום דיגיטלי - יש אומרים שהוא מותר לכל צורך שהוא, כיון שכתב שאינו מתקיים לאורך זמן אינו בכלל איסור הכתיבה בחול המועד, ויש שהורה להעדיף שימוש במכשירים ללא צג; ויש שהתירוהו לצורך החג בלבד, כדין כתיבה במעשה הדיוט.

[ביאורים ומוספים דרשו תקמה, 23]

הדפסה במדפסת בחול המועד - יש אומרים שנחשבת כ'מעשה אומן', משום שהתוצאה היא כתב הנראה כמעשה אומן, ואף שמצד האדם אין כאן אלא 'מעשה הדיוט' של לחיצה על כפתור, במעשה זה הוא 'משתתף' כביכול עם המכונה ביצירת מעשה אומן; ולכן, ההדפסה אסורה אף לצורך החג, ומותרת רק באופנים שבהם הותרה מלאכת מעשה אומן. ויש אומרים שההדפסה היא מעשה הדיוט, ומותרת לצורך החג.

איזה אירוע מותר לצלם בחול המועד?

ובזמננו, שהצילום נעשה במצלמה דיגיטלית, וניתן ליהנות מהתמונות מיד לאחר הצילום, במסך שבמצלמה, או במסך המחשב - יש שציידו להתיר את הצילום בכל אופן, מחמת שגורם להנאה ולשמחה בחג עצמו; וגם מצד איסור כתיבה אין לאסור זאת, ככל שימוש במחשב (ראה לעיל). אולם, יש שהסתפק אם הנאה מועטת כזו מתירה את עשיית המלאכה.

[ביאורים ומוספים דרשו תקמה, 23]

צילום במצלמה בחול המועד, נחשב כעשיית מלאכה לצורך אחר המועד, שהרי ההנאה תהיה רק כאשר התמונות יפותחו ויודפסו לאחר החג. ויש מהאחרונים שהורה שאף אם מתקיים בחול המועד אירוע מיוחד שאינו עתיד לחזור על עצמו, והחמצת צילום האירוע נחשבת כהפסד של ממש בעיני הבריות - אין זה נחשב כ'דבר האבד', ואוסר לצלמו. אך יש מפוסקי זמננו שהורו שבאופן זה נחשב הצילום כדבר האבד, ומותר לצלמו.

האם מותר לכתוב 'שטר תנאים' בחול המועד?

התנאים לפני חול המועד. ויש שנראה מדבריו כי בכל אופן ראוי למלא את שטר התנאים לפני החג, ורק את חתימת העדים יוסיפו בשעת מסיבת ה'תנאים'; אך אם שכחו לעשות זאת, יש לכתוב את התנאים בחול המועד אף אם שני הצדדים סומכים זה על זה ומוותרים על הכתיבה, משום שיש בדבר זה 'חיזוק' לשידוך.

[שו"ע תקמה, ה, ומשנ"ב כא; ביאורים ומוספים דרשו, 21]

מותר לכתוב 'שטר תנאים' בחול המועד, אולם, אין לכתוב כי אם שטר אחד, ולא שני שטרות כמקובל בימות החול (-) אחד עבור צד החתן ואחד עבור צד הכלה). ויש שהורה כי במקרה שערכו 'זכרון דברים' בין הצדדים לפני החג, ועשו קנין על ההתחייבות, ובשטר התנאים כותבים רק 'כמדובר', כך שאין צורך בשטר התנאים בחול המועד כדי לחזק את ההסכם בין הצדדים - מן הראוי למלא את הפרטים בשטר

* מותר לסופר לכתוב בחול המועד פרשיות תפילין ומזוזות לשימושו הפרטי. אולם, לצורך אדם אחר, רשאי הסופר לכתוב רק במידה והוא זקוק למזוזה ולתפילין בחול המועד.
* נתונים העלולים להישכח אם ימנעו מלכותבם בחול המועד, כגון: חנות מכולת שקונים בה בהקפה והמוצרים נרשמים בכרטיס הלקוח - נחשבים ל'דבר האבד', ומותר לרושםם בחול המועד.
* לדעת השולחן ערוך והגר"א, אסור להניח תפילין בחול המועד; ולדעת הרמ"א, חובה להניחן. ואף הנוהגים כדעת הרמ"א, לא יברכו.

מה שלמדנו לפני מאה ימים:

האם מותר להפריד גביעי 'יוגורט' בשבת וביום טוב?

משום שגם לפני ההפרדה הם ניכרים כגופים נפרדים, ואין חיבורם, אלא לצורך ממכר; ואם משום שהם ראויים לשימוש - כלומר, לאכילה - גם ללא הפרדתם, כך שההפרדה אינה משמעותית. ויש מהם שסובר שאף איסור מחתך אין בהפרדת הגביעים, ומותר להפרידם.

[משנ"ב תקיד, לז; ביאורים ומוספים דרשו, 36]

גביעי 'לָבָן', 'יוגורט', וכיוצא בהם, המחוברים זה לזה - יש אוסרים את הפרדתם בשבת וביום טוב; אם משום איסור מלאכת 'מכה בפטיש', כיון שבכך נשלמת עשיית הגביע, דהיינו שהפך לגביע העומד בפני עצמו; ואם משום איסור מלאכת 'מחתך', כיון שההפרדה נעשית בקו מדויק. ויש אומרים שאין בהפרדת הגביעים איסור מכה בפטיש; אם

הלוח היומי

כ' בטבת | רבנו משה בן מיימון, הרמב"ם

יארצייט:

- דתתקס"ה: רבנו משה בן מיימון, הרמב"ם
- תקל"ח: הרה"ק רבי מרדכי, 'החזן מזסלב', מתלמידי הבעש"ט
- תר"מ: הרה"ק רבי יעקב ב"ר מסעוד אבוחצירא
- תרמ"א: הרה"ק רבי שלמה בן הרה"ק רבי אברהם יעקב מסאדיגורה
- תרע"ד: הרה"ק רבי שמחה ישכר בער בהרה"ק רבי יחזקאל שרגא מציעשנוב בעל 'דברי שמחה'
- תר"פ: הרה"ק רבי משה מרדכי ב"ר יעקב יצחק ממאקרוב
- תשמ"א: הגאון רבי רפאל אליהו אליעזר מיישקובסקי ר"י 'כפר חסידים'

יארצייט רבינו משה ב"ר מיימון - הרמב"ם

הסיבה האמיתית לצרות

כתב הרמב"ם: בזמן שתבוא צרה ויזעקו עליה ויריעו, ידעו הכל שבגלל מעשיהם הרעים הורע להן, ככתוב "עונותיכם הטו" וכו'. וזה הוא שיגרום להסיר הצרה מעליהם, אבל אם לא יצעקו ולא יריעו אלא יאמרו דבר זה ממנהג העולם אירע לנו, וצרה נקרה נקרית, הרי זו דרך אכזריות וגורמת להם להדבק במעשיהם הרעים, ותוסיף הצרה צרות אחרות.
(רמב"ם הל' תענית פרק א, ב-ג)

בעת קושי וצער נשתדל לשוב בתשובה ממעשינו הרעים, שהרי היסורים באו מחמת עוונותינו, וה' חפץ שנשוב אליו

* שיעורים מקוצרים על הדף היומי

* דף היומי בהלכה - 5 דקות ביום

* ווארטים וסיפורים מיוחדים לפרשת השבוע

* סיפורי צדיקים ותוכניות מיוחדות

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' 4992* או 077-2222-666

לתשומת לבכם: התמונות המוצגות כאן יש עליהם זכויות יוצרים ואין להשתמש בכל שימוש שהוא ללא היתר בכתב

העלון מופץ לזיכוי הרבים, אנא הימנעו מקריאה בשעת התפילה וקריאת התורה

דרשו | רח' הקבלן 45 ירושלים | 02-5609000 | לשאלות ופניות בכל נושא: dirshu@dirshu.co.il